

Muntele Basanului
(Psalmul 68)

Muntele Basanului, muntele Libanului,
Munți înalți și munți stîncoși,
Pentru ce sînteți geloși?
Pe muntele Domnului, pe Sionul minunat,
Care Tatăl l-a ales și l-a binecuvîntat.

Cor:

În Sion noi am aflat, locul cel mai minunat,
Unde casa ne-am zidit, (:căci odihnă am găsit:)

Nu e vorba despre munți,
Cei înalți și cei cărunți
Care se înalță-n sus, căci Sionul e Isus.
Oamenii cei înălțați, oamenii cei îngîmfați,
Ei sînt munții cei stîncoși, oamenii necredincioși.

Ei s-au înălțat în sus,
Munți înalți pînă la nori,
Pismuindu-L pe Isus, oamenii cei muritori.
Farisei și cărturari, munți înalți și munții mari.
Domnul însă-i va smeri, orișicît de mari ar fi.

Căci pe muntele cel sfînt
Dumnezeu și-a așezat,
Ca sa Lui de pe pămînt, neamul binecuvîntat.
El s-a coborît la noi, jos, la prinșii de război.
Și cu Duh ne-a îmbrăcat, daruri multe El ne-a dat.

Pe cînd noi ne odihnim
În a noastre adunări,
Porumbelul cel de sus, ne sduce mîngîieri.
Cu a Sale pene moi, aurii și argintii,
Se atinge și de noi, și ne face martori vii.

Și surorile, să știți,
Merg cu vestea bună, frați.
Domnul le-a vorbit și lor, în oștiri vă-ncolonați.
Carele Lui Dumnezeu vin cu zecile de mii
Din Sion, din cerul sfînt, să ne-aducă bucurii.

Amin